

מאתמול ליום שאחרי

חג הפסח בצל איום הקורונה משנה סדרי עולם בעבור האנושות. כופה עלינו הפוגה יזומה. כאילו באחת נעצר מרוץ החיים הבלתי פוסק.

בימים כתיקונם, בעודנו מתנשפים בכבודות מהריצה המתישה על מסלול מרוץ העכברים, תקועים בפקקים הבלתי נגמרים ונושמים אוויר מזוהם, לא חשנו בצורך לעצור ולחשב לאן פנינו מועדות. אנו טרודים באיומים ביטחוניים, ובפרשיות שחיתות למיניהן, ולא מצליחים להפנים את העובדה שאנו מונעים ממרדף חסר תוחלת. נדמה כי איבדנו את הקשר הבינאישי לטובת אימוג'י עקר. כמו גם את הקשר הפנימי לנתיב האינטואיטיבי, שחבוי עמוק בתוכנו.

והנה, קבלנו אתנחתא כפויה ממקור מיקרוסקופי חמקמק שבאופן פרדוקסלי גורם לפחות לחלקנו לעצור רגע ולחשב מסלול מחדש.

כמו בכל מערכת יחסי גומלין, הטבע סביבנו מגיב בהתאם ליחס שהוא מקבל, מזג האוויר משתנה, תופעות אקלימיות נדירות מתרחשות, שריפות משתוללות, גלי חום באירופה, הצפות, הפשרת קרחונים ועוד.

חייבים שינוי ויפה שעה אחת קודם!! הגיע הרגע לחשבון נפש, לכבד ולהוקיר את הקיים ולהפנים שאין לנו עולם אחר.

לשמחתנו, אפשר לחשוב שיש גם היבט חיובי במצב הכאוטי שנקלענו אליו.

נגיף הקורונה מטיל אותנו בשעת מבחן זו, אל תוך יסודות הטבע האנושי. אנו נפגשים אם הביטוי "ואהבת לרעך כמוך" בשיא תפארתו. רופאים ומדענים הפכו לחיילים אמיצים שמסכנים את חייהם וחיי משפחותיהם בעבור כולנו. אנו שומרים מרחק מאהובינו, אם זה הורים או סבים וסבתות. אחדים באוכלוסייה המבוגרת מנסים להוקיר תודה ולתרום בדרכם אוכל לבני משפחות הרופאים. אין ספור דרכים שהטבע האנושי היפה עולה על פני השטח בעת הזו, עד כי נדמה שכולנו מגויסים לטובת הכלל כמשפחה אחת גדולה. ערבות הדדית צפה מבין השברים, האחד בעבור השני.

נדמה שהמשבר ההזוי שאנו חווים היום, לא עלה בדמיונם של התסריטאים המובילים בהוליווד. רוב האנושות סגורה ברגעים אלה בדלת אמותיה, מודאגת מעתיד כלכלי לוטה בערפל. משפחות מבכות את אובדן יקיריהם, כולנו חוששים ובצדק מהבלתי נודע. דווקא עכשיו, כשהאי בהירות משתלטת, אני בוחר לראות את האור בקצה המנהרה.

זה הזמן להיזכר בסיפור יציאת מצרים. חג הפסח שבפיתחנו מסמל יציאה מעבדות נפשית ופיסית לחירות רוחנית. זהו ראש השנה של עם ישראל על פי התורה. האגדה מספרת שאז סימנו ראשי המשפחה בדם את משקופי הבתים בכדי שהמכה האחרונה תפסח על בני ביתם, והיום אלפי שנים אחרי ולמרות כל הקדמה הטכנולוגית חזרנו לנקודת ההתחלה - אנו ספונים בבתינו ומייחלים שנגיף הקורונה יפסח על דלתנו. חג הפסח בא להזכיר לנו שזהו זמן של התחלות חדשות. כפי שאנו נוהגים לנקות את ביתנו לקראת החג, להיפטר מכל מה שמיותר או מזיק לנו, כך גם כדור הארץ מתנקה בשעה זו. אנו עדים לירידה בזיהום האוויר, בצריכת האנרגיה וצמצום משמעותי בבזבז משאבים מתכלים. מיליוני טונות של פסולת מזיקה נחסכים מהסביבה ובעלי חיים מגיחים ומעזים להתקרב למתחמים האורבניים באורח טבעי ומפויס. משהו הולך ומשתנה לנגד עינינו. עשרת המכות במצרים עזרו ללכד ערב רב של עבדים לעם מאמין, ומשתהה נוכח פלאי הטבע, ואילו היום האנושות עומדת מנגד אובדת עצות ומתחילה להבין ואולי גם להאמין שלכל מה שקורה סביבנו היום יש סיבה. ולדאבוננו נגיף הקורונה הוא הטריגר שהתבקש בכדי להפנים שאנו קוצרים את מה שאנו זרענו.

אני מאמין שהכל יחזור לבלב כמו לאחר שריפה ביער. השורשים הטובים של האנושות טמונים עמוק באדמה הפורה, עדיין חיים ורק מחכים לצמוח – הטבע יעשה את שלו עם נאפשר לו. אלו ימים של עזרה הדדית, תקווה אנושית לריפוי והחלמה, ובזכות אהבת איש לרעהו נעשה ונצליח.

קבלנו מתנה לאתחל את המחשבה ולפרמט את המחשב האנושי, בואו נשכיל
למצות אותה.

אני מאחל לכולנו בריאות, שלווה, פרנסה טובה, צמיחה והתחדשות...

חג פסח שמח.

ד"ר עופר אלון